

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

GOED GEZOUTEN

Een plezante thriller in twee bedrijven

door

1880

Sylva Deblanc

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen

2013

Nr.3186

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste ZES tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

S.A.B.A.M.
Aarlenstraat 75-77
1040 Brussel
www.sabam.be

Na aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een aanvraagformulier dat, degelijk ingevuld, minstens vier weken de opvoering(en) naar S.A.B.A.M. moet worden gestuurd.

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

Stichting Bredero Auteursrechtenbureau
Valeriaanstraat 13
1562 RP Krommenie
www.stichtingbredero.nl

BELANGRIJKE OPMERKING !

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *GOED GEZOUTEN* op te voeren moet de naam van auteur *SYLVA DEBLANC* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen.

De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

Wettelijk depot D/2013/0220/043
ISBN- 978- 90-385- 12617

© 2013 Toneelfonds J. Janssens/Sylva Deblanc
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Toneelfonds J. Janssens – Te Boelaerlei 107 – 2140 Bght Antwerpen
Tel 03 366 44 00 . Fax 03 366 45 01 . info@toneelfonds.be

PERSONAGES

(3 dames – 3 heren – stem – Figuratie)

WILMA DORSELAERE, winkelierster 35+

BERTHA, een buurvrouw, heeft een werkende zoon dus 50+

TUUR, de klusjesman

SELENA WILLY VANDE VELDE, een stadsmadam

DOKTER DAMBERD, huisarts

JEF VAN DESS, Politieagent, jong en onervaren

VALÈRE DORSELAERE, stem achter de schermen, vader van Wilma
KLANTEN

DECOR

Het stuk speelt zich af in deel 1 in de winkel en in deel 2 in de woonruimte.

Winkelruimte: (zicht vanuit de zaal) links is er een kast die in de woonruimte uitkomt. In de fond hebben we een deur naar de gang en naar achteren. Vooraan is er de winkel deur met bel. De winkel heeft rekken met kruidenierswaren en een toog. In een van de rekken staat een klein elektrisch oventje. Er is een trapje om aan de bovenste schappen te kunnen.

Woonruimte: (zicht vanuit de zaal) de winkel deur zonder bel is nu inkom deur van de woonkamer, de toog is een dressoir. Er is een telefoon en boekje met telefoonnummers. De rekken worden met een doek bedekt en de kast blijft bestaan. Er staat een divan/bed en een tafel met stoelen. De andere deur is voor richting gang en andere kamers.

De kast heeft een deur richting winkel en een deur richting woonkamer. Het is een soort doorloopkast maar is in feite een grote schouw waarin de hespen worden gedroogd.

De toog kan eigenlijk een dressoirkast zijn waarvan de achterkant, mits beschilderd, naar voor staat, om dan in het tweede deel dressoir te zijn.

EERSTE BEDRIJF

Scène 1

Winkelruimte

(De lichten gaan uit in de zaal. Het doek blijft nog dicht. Wilma en Valère maken ruzie. Eerst gedempt maar dan steeds luider. Stemmen achter de scène - eerst onduidelijk geluid en geleidelijk meer verstaanbaar)

WILMA : Vader, ik wil het je nog eens uitleggen. Het gaat niet.

VALERE : En ik antwoord nog eens, nee.

WILMA : Je luistert niet.

VALERE : Jij verstaat het niet.

WILMA : *(luid)* Het gaat niet.

VALERE : *(even luid)* Neen, ik wil het niet meer horen.

(het doek gaat open – we zien een lege scène)

WILMA : Je wilt het niet verstaan. Het gaat niet meer in de winkel en dat is een feit.

VALERE : Jij wilt niet meer. Je moeder en ik hebben dag en nacht gewerkt om van deze winkel een succes te maken.

WILMA : Nu gaat dat niet meer.

VALERE : Vroeger werkten we hard met ons twee en jij... *(snuijft verachtelijk)*

WILMA : Vroeger is nu niet. Met die grootwarenhuizen hier en daar lukt het niet meer.

VALERE : Jij kunt het niet.

WILMA : Maar vader.

VALERE : Niets te vaderen. *(slaat op tafel)* Geen woord meer daarover.

WILMA : Als jij blind wil zijn, je doet maar. Ik stop ermee. Het is nu mijn winkel.

VALERE : Niets van. Het is nog altijd mijn huis en ik wil hier een winkel.

WILMA : *(strijdvaardig)* En als ik niet meer wil?

VALERE : *(krachtig)* Over mijn lijk. Dan kan je elders gaan wonen. Zolang ik leef zal

het hier winkel zijn, met of zonder dochter!

WILMA : Nondemiljaar, jij koppige ezel.

(een figurant komt op – deurbel gaat)

(op met kwaad gezicht – schakelt onmiddellijk over op een stralende glimlach)

Dag Chris. Je hebt geluk. Ik ging juist de deur sluiten. Wat zal het zijn?

FIGURANT : Wilma, een doos erwten en worteltjes en een fles ketchup.

WILMA : *(geeft het gevraagde)* Dat zal dan 2.20 euro zijn.

FIGURANT : *(betaalt)* Bedankt. *(af langs winkel deur met bel)*

WILMA : Bedankt Chris. *(gaat mee naar de deur – sluit – komt terug naar de toog – haalt een groot boek uit een schuif, telt het geld en noteert er de ontvangst van de dag er in)*

VALERE : *(stem achter de schermen)* Wilma, is het eten nog niet gereed? Wat moet een mens doen om hier aan eten te geraken?

(Wilma doet gewoon verder)

(roept) Wilma, ben jij daar? Wat doe je daar?

WILMA : *(geërgerd)* Werken, vader, wat dacht je?

VALERE : Uw moeder moest ook werken en toch had ik mijn eten op tijd.

WILMA : Ben jij nog nooit op de idee gekomen om zelf eens te koken?

VALERE : *(verontwaardigd)* Koken? Ik, koken? Ik heb dat nog nooit gedaan. Nog nooit moeten doen. *(nadruk op moeten)* Uw moeder kon dat goed. Niemand die beter kon koken als uw moeder.

WILMA : Je had het haar beter eens gezegd terwijl ze nog leefde.

VALERE : Ik moest haar dat niet zeggen, zij wist dat. En wanneer krijg ik hier nu mijn eten?

WILMA : *(samen met vader)* Ik ben dat zo beu. Dat is hier altijd hetzelfde.

VALERE : *(samen met Wilma)* Ik ben dat zo beu. Dat is hier altijd hetzelfde.

WILMA : *(geërgerd)* Wil jij je eten? Wel, je krijgt je eten. *(neemt pizza uit de toog)*

VALERE : En geen pizza want dat had ik al eens deze week.

(Wilma legt pizza terug en neemt doos uit een rek)

En geen doos openen want dat is niet te vreten.

(Wilma zet doos terug en haalt een voorverpakte schotel uit de toog – steekt die in een klein oventje)

Maak maar dat er een beetje smaak in zit want anders zal het uw beste dag niet zijn. Uw moeder kende al die kruiden. Jij kent daar niets van.

WILMA : Jij wilt kruiden? Je zult kruiden krijgen. *(haalt een flesje met doodskop op vanuit een schuif onderaan de toog – haalt de schotel uit de oven – druppelt rijkelijk over het gerecht – draagt de schotel naar achter)* Hier. Gekruid met het juiste kruid.

VALERE : *(opgelucht)* Eindelijk.

WILMA : *(komt terug)* Dat zal een bonk geven.

(men hoort een luide bonk)

(gaat naar achteren kijken – komt terug en neemt 5x1 kg zout – gaat naar achteren – komt terug met 5 lege zakjes van zout – gaat naar achteren - komt terug en sleept het lijk mee in een laken gewikkeld – knoopt die aan beide kanten dicht - hangt een strop rond de keel – opent de doorgeefkast– haalt er een hesp uit met een katrol – hangt het lijk eraan – doet de kast dicht - steekt de sleutel in de zak – spuit de spleten op met silicone)

(het licht gaat langzaam uit)

Scène 2

Winkelruimte

(‘s anderendaags is Wilma in de winkel aan het werk)

TUUR : *(al puffend op langs de winkel deur met de bel)* Goeiemorgen, Wilma. Ben je terug thuis?

WILMA : Goeiemorgen Tuur. Ik was maar een week weg.

TUUR : Ja, maar zo onverwacht. Dat is niet van uw gewoonte. Waarom moet ik mij nu dood haasten?

WILMA : Ik zei kom in een rapke. Ik heb niet gezegd dat jij je moet *(kucht even)* haasten.

TUUR : Wat is het probleem?

WILMA : Ik zou hier een rek bij willen. *(wijst naar de doorgeefkast)* Hiervoor.

TUUR : *(bekijkt de kast)* Ja, dat kan. *(trekt aan de deur)* Ze klemt een beetje.

WILMA : *(gaat voor de kast deur staan)* Het slot is kapot.

TUUR : Ik zal mijn gerief uit de auto gaan halen. Dat is zo gepiept.

WILMA : *(vlug)* Dat is niet nodig.

TUUR : Als ik er een rek voor moet plaatsen, dan zal je toch je gerief uit de kast moeten halen.

WILMA : Nee, nee.

TUUR : Ik zal helpen. In geen tijd is die kast leeg.

WILMA : Dat is niet nodig. Dit is een kast met een dubbele kant. Aan de andere kant is er ook zo'n deur en die komt uit in de woonkamer.

TUUR : Een verdwijnkast.

WILMA : *(kucht)* Wablief?

TUUR : Wel, het is als bij een goochelaar. Een kast om iemand in te laten verdwijnen.

WILMA : *(kucht)* Verdwijnen?

TUUR : Ja. Versta je dat niet? Bij tweederangs goochelaars is er een deur aan de andere kant. Zo kan er iemand verdwijnen.

WILMA : *(kort)* Er verdwijnt hier niemand. Dat is eigenlijk geen kast maar een

tochtgat. Dat is zoals een schouw. Bovenaan is een luchtgat en onderaan, in de kelder is de stookoven. In deze kast hangen we ons hespen om te drogen.

TUUR : En wanneer?

WILMA : Altijd. Er hangt er nu ook een in, al een week.

TUUR : Nee, ik bedoel, wanneer moet dat rek af zijn? Een week? Hoelang moet dat er hangen vooraleer dat het droog is?

WILMA : Weken. Dat moet zo rap mogelijk geplaatst worden.

TUUR : Die hespen?

WILMA : Nee, dat rek.

TUUR : Oei, zo gepresseerd?

WILMA : In een winkel is het toch beter dat het niet te lang aansleept. Kwestie van het stof.

TUUR : *(haalt een meter uit zijn zak)* We zullen dat dan eerst eens opmeten. Tot aan het plafond? En tot zo breed?

WILMA : *(wijst hoe groot)* Iets verder tot voorbij de kastdeur. Ja, aan weerskanten evenveel.

TUUR : Tot hier dan?

WILMA : Ja, zo is het goed. Meet maar. Ik moet eerst nog iets doen in de kelder. Ik ben direct terug. *(weg langs achter)*

(Tuur meet hoogte en breedte – zingt of fluit een liedje – noteert de gegevens in een notaboekje met stompje potlood. Plots hoort men een bonk, hout op hout. Tuur betast de deur – kijkt door het sleutelgat. Bertha, de buurvrouw komt binnen langs de winkel deur met bel)

TUUR : *(verschiet)* Bertha, is me dat verschieten.

BERTHA : Mijn moeder zei altijd: wie dat er verschiet heeft een slecht geweten. *(geamuseerd)* Tuur, heb jij een slecht geweten?

TUUR : *(lacht)* Nee, ik had iets gehoord in die kast. Het was alsof daar iemand aan het kloppen was.

BERTHA : Een klopgeest. Heb je iets gezien?

TUUR : Nee, het sleutelgat is dichtgestopt. Raar hé?

BERTHA : Nee, dat is niet zo raar. Als er een hesp aan het drogen is, dan zijn al de

spleten dichtgestopt. Kwestie dat er geen rook door komt.

TUUR : Het ruikt niet. Ik heb er al aan gesnuffeld.

BERTHA : Niet ruiken maar roken. Hesp roken. Er zal weer een hesp in zitten.

TUUR : Het is raar.

BERTHA : Wat is daar raar aan? Een hesp ruikt niet omdat Wilma die met zeer veel zout inwrijft.

TUUR : Met zout? Ruikt dat dan niet? Ik zou er parfum opdoen.

BERTHA : Parfum is niet zo lekker om te eten. Het gaat hier over vlees. Dat zout trekt het vocht eruit en dat is dan zoals een mummie. Dat bewaart eeuwen als het moet.

TUUR : Raar.

BERTHA : Dan laat Wilma die hesp ongeveer een week bekomen en dan brandt ze wat hout en nog wat geheime kruiden in de stookoven, die in de kelder staat. Dat geeft warme aromatische lucht, die aan de hesp die typische smaak geeft. Volgens de grootte van de hesp, blijft ze daar een paar weken tot een paar maanden hangen. Wist jij dat niet Tuur? Valère was daarvoor gekend. Nu doet Wilma dat.

TUUR : *(half in zichzelf)* Het blijft raar. Hesp maken geen lawaai.

BERTHA : Sinds wanneer werk jij in de winkel?

TUUR : Ik werk niet, ik neem de maat.

BERTHA : Van de kast?

TUUR : Er moet een rek voor die deur komen.

BERTHA : Dan kan die deur niet meer open.

TUUR : Dat heb ik ook gezegd, maar in de woonkamer, aan de andere kant, is er nog een deur. Schijnt het.

(Wilma al blazend op)

BERTHA : Je moet je niet zo haasten. Ik heb tijd.

WILMA : Ik was juist even de was aan het insteken.

BERTHA : Dan heb jij een vuile was. Je handen zijn niet al te proper.

WILMA : *(wrijft haar handen af aan een doek)* Ik heb in het passeren een blok hout in de stookoven gesmeten.

TUUR : Zo koud is het toch niet?

WILMA : Er hangt een hesp aan de haak.

BERTHA : *(tegen Tuur)* Voila. Wat heb ik gezegd.

TUUR : En die hesp maakt lawaai? Er was iemand aan het kloppen in die kast.

(Wilma verslikt zich)

BERTHA : Dat was de weergalm vanuit de kelder. Je ziet, er is altijd een verklaring. Geesten bestaan niet.

TUUR : *(noteert nog iets in zijn boekje – zet er een streep onder)* Ziezo, je staat in mijn boekje. Ik ga mijn materiaal halen en ik begin eraan. *(af langs winkel deur met bel)*

WILMA : Bertha, wat is er van uw dienst?

BERTHA : *(in één adem)* Je was zo plots gesloten. Op vakantie geweest? Ik wist daar niets van. En zo lang. Dat is niet van uw gewoonte.

WILMA : *(geërgerd)* Nee, het is niet van mijn gewoonte en ja ik ben op vakantie geweest en ja het was plots en het was maar een week.

BERTHA : Het is nu niet dat ik nieuwsgierig ben, maar ik stond voor een gesloten deur.

WILMA : *(kalmer)* Ons vader *(kucht)* wou per se naar Antwerpen en ik wil niet dat hij nog alleen zo ver op stap gaat. Zo laat met het openbaar vervoer is niet aan te raden op zijn leeftijd.

BERTHA : Daar heb je gelijk in. Tegenwoordig slaan ze je kop in voor een handvol centen.

WILMA : Ik heb hem dan maar zelf gebracht. Doordat ik me de laatste tijd zo moe voel, heb ik ook eens vrijaf genomen. Het was jaren geleden.

BERTHA : Tot bij uw broer?

WILMA : Nee. Je weet dat ik daar niet meer tegen spreek. Ik heb ons vader afgezet aan het Centraal station in Antwerpen. Ik ben op de Kalmthoutse heide gaan wandelen en het heeft mij deugd gedaan.

BERTHA : Is Valère ook weer thuis?

WILMA : *(hoest)* Nee.

BERTHA : Ik vond het al raar. Anders zie ik hem al vroeg in de tuin rondscharrelen als ik de kippen eten geef. Ik had graag uw vader gesproken.

WILMA : Kan je het niet met mij doen?

BERTHA : Ik zit weer met muizen in mijn kiekenkot sinds mijn kat overreden is.

WILMA : Ik verkoop geen katten.

BERTHA : Uw vader kwam altijd de val opzetten omdat ik dat zelf niet durf.

WILMA : Ik ben daar ook geen liefhebber van. Ik ben bang om er met mijn vingers tussen te zitten.

BERTHA : (*zucht*) Wat nu? Uw vader zei dat hij met iets bezig was. Iets nieuws waarvan de muizen niet direct dood gaan maar een tijdje later, als ze weer in hun nest zijn. Iets dat in hun maag ontploft of zo. Dat bespaart mij de moeite om het op te ruimen.

WILMA : Mijn vader is een uitvinder hé. Altijd gereed om anderen te helpen. (*met nadruk*) Anderen. (*kucht en heeft het warm*) Ik denk dat het dit is. (*haalt het flesje met de doodskop vanonder uit de toog*) Hij moest het nog eens uitproberen. Je mag het meenemen, maar aan niemand zeggen. Ik wil geen moeilijkheden. Zijn experimenten zijn niet echt legaal.

BERTHA : Wat is het?

WILMA : Ik weet het niet. Pas op, het is zeer gevaarlijk. (*kucht*) Eén druppeltje in het eten zal meer dan genoeg zijn.

BERTHA : Eén druppel. Merci.

WILMA : Niet vergeten, mondje dicht. Is er nog iets?

BERTHA : Ja, ik zou een kilootje zout willen.

WILMA : Het zout is op. Ik had het nodig om de hesp in te zouten. (*kijkt naar de kast*) Het is deze keer een hele grote. Volgende week heb ik weer andere binnen.

BERTHA : Dat is verdacht.

WILMA : (*krijgt hoestbui*) Wablief?

BERTHA : Dat is verdacht, die hoest. Ik zou er toch eens naar laten kijken. Je kunt niet voorzichtig genoeg zijn.

WILMA : Wees gerust Bertha, als het niet betert, dan zal ik Dr. Dambert eens laten komen.

(*een figurant komt op langs winkel deur met bel - komt een pakje koffie halen*)

BERTHA : (*tegen de klant*) Ga maar voor, ik heb tijd.

WILMA : *(helpt de klant en ontvangt het geld)* Bedankt en tot de volgende keer.

(de figurant bedankt en verdwijnt langs de winkeldeur met bel)

BERTHA : Heb jij Georgke nog gekend? Georges Friso? Wel, bij hem is het ook begonnen met een hoest. En je weet wat er gebeurd is.

WILMA : Hij is door het ijs gezakt.

BERTHA : Ja, maar doordat hij zo'n zware hoestbui had, kon hij zichzelf niet redden.

WILMA : Niet zeveren.

BERTHA : En Marthaatje Bos dan. Hoesten dat ze deed. Ze mocht geen kerk meer binnen.

WILMA : Wees maar gerust. Ik ben niet van plan om naar de kerk te gaan. *(kucht)* Nu niet.

BERTHA : En Briek van 't hoekje.

WILMA : Is vorige week gevallen en heeft zijn ribben gebroken.

BERTHA : Ja, en hij moet zich stil houden en veel rusten. Heb jij al eens moeten hoesten met gebroken ribben? Meer zeg ik niet.

WILMA : Een fles hoestsiroop zal ook wel zijn werk doen. En als het niet zo is, dan kan ik altijd nog Dr. Dambert bellen. Nog iets?

BERTHA : Ik kan niets meer bedenken.

WILMA : Ik bedoel, heb je nog iets nodig uit de winkel?

(een figurant komt doosje bonen halen – betaalt – gaat weg)

Heb jij nog iets nodig?

BERTHA : Nee, het zal voor morgen zijn. *(steekt het flesje in de hoogte)* Bedankt *(af langs winkeldeur)*

WILMA : *(werkt nog wat in de winkel en kijkt tersluiks naar de kast – zucht)* Ik zal blij zijn dat die kast uit mijn ogen is.

TUUR : *(komt binnen met wat houtwerk – begint met alles op orde te leggen enz.)* Wat scheelt er? Gaat het niet?

WILMA : Ik voel mij zo raar tegenwoordig. Ik zal blij zijn als het rek daar staat.

TUUR : Kan je daar niet tegen? Ben je allergisch voor hout?

WILMA : Nee, nee, het zal wel over gaan.

TUUR : Zal ik een beetje water gaan halen om eens te drinken?

WILMA : Misschien.

TUUR : *(kijkt naar de kast)* Moest die kastdeur niet klemmen, ik zou hier dwars door kunnen gaan tot in uw keuken.

WILMA : Nee! *(wuijft zich koelte toe)*

TUUR : Ik wil wel langs de gang gaan hoor.

WILMA : Nee, dank je, het zal wel overgaan.

BERTHA : *(op langs winkeldeur met bel)* Ik ben hier Dr. Dambert tegengekomen. Hij wil wel eens naar uw hoest kijken.

(Dr. Dambert komt binnen met een verlegen kuchje)

BERTHA : Pas op met uw hoest, dokter. Denk aan Georgke.

DOKTER : *(tegen Wilma)* Doe uw bloes maar open.

(Wilma kijkt naar Bertha)

BERTHA : Ik ga dan maar. *(af langs winkeldeur met bel)*

(Wilma kijkt naar Tuur. Tuur staat ontspannend te kijken wat er gaat gebeuren en is niet van plan om te bewegen)

WILMA : Dokter, laat ons maar naar de keuken gaan. *(beiden af langs gang)*

(Tuur begint dan maar verder te werken – zet een achterpaneel recht en een plank voor de rechterzijkant – bevestigt dit aan het achterpaneel met ijzeren hoek en vijzen – zet andere plank recht voor de linker zijkant - bevestigt die eveneens aan het achterpaneel met ijzeren hoek en vijzen. De dokter en Wilma komen terug en laten de deur naar de gang open. Wilma met een voorschriftje in de hand)

DOKTER : Neem vanavond maar al een pilleke. Je zal dan goed slapen. *(af langs*

winkeldeur met bel)

(Wilma zucht)

TUUR : Ik moet nog wat vijzen gaan halen.

(Wilma weent)

Je moet daarvoor niet wenen. Ik moet maar tot aan mijn auto gaan. Ik ben direct terug.

WILMA : Ik ben zo zenuwachtig tegenwoordig.

TUUR : Weet je wat? Mijn auto staat hier rechtover, juist voor de winkel van de apotheker. Geef mij je voorschriftje. Ik zal er binnen gaan. Dan heb je je pillen al. *(af langs winkeldeur met bel)*

(Wilma zit te wenen)

BERTHA : *(binnen langs de winkeldeur met bel)* Ik heb gezien dat de dokter weg is. Hoe is het?

(Wilma weent)

Is het zo erg? Je mag je niet laten gaan. Niet opgeven. Hou er de moed maar in. De dokters kunnen tegenwoordig veel. Nooit opgeven. Vechten tot uw laatste snik.

(Wilma weent)

En juist nu dat Valère niet thuis is. Moet je hem niet opbellen?

(Wilma hoest en weent – schudt heftig met het hoofd)

TUUR : *(terug met vijzen en een doosje pillen)* Hier zie, uw medicamenten.

BERTHA : Zijn het zware?

TUUR : *(weegt het doosje op zijn hand)* Pluimgewicht. *(tegen Wilma)* Twee keer per dag een half pilletje.

BERTHA : Is dat al? *(grist het doosje uit Tuur zijn hand)* Kalmeerpillen? Onnozele kalmeerpillen? En je zegt dat het erg is.

WILMA : Ik heb dat niet gezegd. Jij zei dat. *(neemt een half pilletje en drinkt water uit een flesje uit haar toog)*

BERTHA : Wat is er toch met jou? Jij bent niet in je gewone doen. *(tegen Tuur)* Ze heeft het ook niet gemakkelijk. Ze staat er nu heel alleen voor nu Valère er niet is.

TUUR : Is Valère er niet? Ik vond het al raar dat hij nog niet naar mijn werk komen kijken is. Hij is geen gemakkelijke om voor te werken.

BERTHA : Ik weet het. Mijn zoon heeft hier vroeger al eens gewerkt tijdens de vakantie.

WILMA : Bertha, je moet nu niet overdrijven. Zo erg was dat niet.

BERTHA : Als dichtste buur hoor ik wel eens iets. Je moet je daarvoor niet schamen. Iedereen weet dat. Uw vader is nooit een gemakkelijke geweest.

TUUR : Op café is hij niet contrair.

BERTHA : *(negeert deze opmerking)* Uw moeder had het ook niet gemakkelijk. Dat arm schaap. Ze moest altijd lopen en springen voor hem. De les spellen en bevelen geven. Dat kan hij goed.

TUUR : Op café is hij niet contrair.

BERTHA : Het klinkt soms zo luid dat ik kan verstaan wat er gezegd is... *(wacht een beetje)* als ik een glas tegen de muur houd.

TUUR : Op café....

BERTHA : ... is hij niet contrair. Ik heb het gehoord. Op café is thuis niet.

TUUR : Nee, op café krijg ik een pintje.

BERTHA : *(plots ziet ze de open deur)* Daar aan de kapstok. Is dat Valère zijn sjaal niet?

TUUR : *(kijkt nu ook die richting)* Hé ja, dat is zijn sjaal. Dat is toch niet raar dat een sjaal aan de kapstok hangt?

BERTHA : Ja maar, Valère komt nooit buiten zonder zijn sjaal.

WILMA : *(kucht)* Hij heeft een nieuwe gekocht.